

Kdy padlo Království Myrtana? Patrně toho dne, kdy skřeti prolomili hradby Vengardu. Obrist tam toho dne byl a moc dobře si ho pamatoval. Byl novicem u mistra Gregoria, sloužil mu v Innosově kostele. Nikdy nebyl příliš zdatný, ale mistr ho měl rád. Snad proto ho toho rána, kdy skřeti udeřili na hlavní myrtanské město, oblékl do své staré róby a poslal ho severní branou pryč s uprchlíky.

„Aby to Beliar spral!“ zaklel Gregorius. „Runy ztratily svou moc! Skřetům jsme vydáni napospas! Jen si to roucho nech! Je pevné a teplé – a mágové? Ti už bez run nejsou.“

Obrist mlčky uposlechl svého mistra, zatímco ten vyběhl z kostela ven odhadnout situaci. Vrátil se ve chvíli, kdy už byl novic připravený na odchod. Posbíral jen trochu potravin, za to si vzal tolik lektvarů a kouzelných svítek, kolik jen pobral. „To skončí bariérou...“ byla poslední slova, jež novic od mistra slyšel.

Utíkal na sever společně s ženami a dětmi. Branou stihl projít na poslední chvíli. Ve svahu jedné z hor na cestě do Nordmaru pak našel uprchlický tábor hlídáný několika královými vojáky, kteří zlomení a ponížení sledovali hořící Vengard. Na Obristu hleděli s opovržením, stejně jako na několik dalších, od pohledu bojeschopných mužů.

Tak začaly první dny po pádu Myrtany.

Muži v uprchlickém táboře se celý další den přeli o to, co nejlépe podniknout. Zda zkusit riskantní výpravu do Nordmaru, kde by ovšem mohli nalézt bezpečí u některého z klanů, anebo se pokusit založit tábor někde v mírnějších podmínkách Myrtany – a žít tam jako štvanci. Rozepří ukončil noční nájezd nordmarských skřetů. Útok byl sice odražen, avšak za cenu četných ztrát na životech.

Obrist byl mezi přeživšími a na jeho hlavu se snesla spousta hněvu. „Proč jsi nic neudělal, mágu!“ křičeli na něj. Musel jim vysvětlit to, co mu říkal mistr Gregorius – že runy ztratily svou moc.

„A jsi teda mág, nebo ne?“ křikl na něj jeden z vojáků, kteří dohlíželi od začátku na uprchlický tábor. Byl to bledý a ramenatý muž a jmenoval se Michael.

„Ano, jsem,“ zalhal Obrist. A dodal: „Když dostanu dost času, tak bych snad mohl najít i jinou cestu k magii! To by nás všechny mohlo ještě zachránit!“

Řekl to, aby dodal lidem naději. To se mu patrně i podařilo, ale kromě toho: jako mág u nich nabyl vážnosti. Nyní se ho ptali na radu, co dělat dál.

„Jediné, co můžeme dělat, je najít si dostatečně velký a bezpečný úkryt. Dlouhou cestou na východ, mezi námi a Sildenem, jsou hluboké lesy. Ano, je v nich chladno a vlhko a nebude v nich příjemně. Ale jenom tam můžeme najít bezpečí. Tam se skupina naší velikosti může doopravdy skrýt.“

Lidé jej uposlechli a následovali, stal se vlastně jejich vůdcem. Obrista tato role děsila, dokud po pár dnech cesty, už napůl vyhladovělí, narazili na skupinu pár rebelů vedenou jakýmsi Reusem, silným mužem s huňatými vousy. Původně byli součástí větší tlupy, ale i je zmasakrovali skřeti. Rebelové uměli lovit, a tak se jim podařilo hladové uprchlíky aspoň částečně nasytit. Reus byl navíc iniciativní, a tak přijal Obristův návrh skrýt se v lesích za svůj. Nyní byli dva, kdo vedl skupinu lidí do bezpečí.

Po několika dnech bloudění ve hvozdech dorazili k troskám velmi staré tvrze. V jejích zdech byly díry a z věžiček zbylo jen torzo, ovšem nejednalo se o nic, co by nešlo opravit.

Uvnitř byly patrné zbytky kovárny, většího sálu, několika komnat a dvou větších místností na ubytování – akorát pro muže a ženy. Obrist s Reusem se shodli, že zde by se měla skupina usídlit a pokusit se tvrz obnovit. Skrytá byla dostatečně, a pokud by se podařilo ji znovu vybudovat, mohli by v ní být schopni odrazit i větší útok. Lidé přijali tento návrh s o to větším povděkem, že byli už na pokraji sil z dlouhé cesty. Jediný, kdo jej odmítl, byl starý kovář Joachim.

„Zbláznili jste se?“ křičel na ně. „To jste nikdy neslyšeli o Robinovi a jeho družině? Vyhnaní, kteří se usadili v těchto lesích a postavili si pevnost a... a... pak je vyhladili lesní duchové!?“

Jeho proslov vyvolal rozpaky. Na některé zřejmě zapůsobil, jiné pobavil, ale většinu jenom rozhněval. Všichni už chtěli zakončit strastiplnou pouť a teď tu byl stařec, který by chtěl pokračovat! „Přece bys nevěřil pohádkám, starý!“ křikl na něj kdosi.

„Věř si, čemu chceš,“ utrl se Joachim, „ale Robin a jeho družina byli skuteční. A skutečně také byli vyhlazeni. Tahle tvrz,“ ukázal na ruinu, „je prokletá! A dost možná i celý les.“

Už to vypadalo, že se strhne prudká hádka, ale věcný Reus tomu předešel: „Ano, byli vyhlazeni. V letech, kdy žil tento Robin, sužovalo Myrtanu několik krutých zim. A on nebyl schopen na to svoji družinu připravit. Když nebudeme opakovat jeho chybu, nepotká nás ani jeho osud.“

„Přesně tak,“ přidal se hned Obrist, aby Reuse podpořil svou autoritou, ačkoliv si nebyl jeho výkladem jistý. „Opravíme tvrz a přichystáme se na zimu. Lepší úkryt nenajdeme.“

Joachim se zašklebil, ale všechny ostatní ta slova povzbudila. Chvilí to dokonce vypadalo, že začne potlesk, ale nikdo se neodvážil být tím, kdo jej rozpoutá. Nakonec Michael, který vycítil společnou náladu, prohlásil: „Té naší tvrzi bychom měli nějak říkat!“

„To je velká pravda,“ přikývl Obrist, ale Reus vycítil ještě něco závažnějšího.

„Nejen tvrzi! Společně jsme zvládli těžkou cestu. Sami sobě bychom měli nějak říkat!“

„Ano!“ souhlasil Michael. „A měl bych jeden návrh! Víte, válku se skřety jsme prohráli z více důvodů. Ten nejhorší z nich byly vnitřní rozbroje v našem království. Víte, já byl vždy obdivovatelem generála Leea a pevně věřím v jeho nevinu. Myslím si, že to byla chyba, poslat ho pod bariéru. Co kdybychom si na jeho počest i jako varování před rozbroji říkali Leeovi hoši?“

„To není špatný nápad!“ uznal Reus. „Také jsem měl Leea rád a doslechl jsem se hodně i o jeho životě v kolonii. Prý tam založil celý tábor – Nový tábor se mu říkalo. Tak co kdybychom naši tvrz pojmenovali podle něj?“

„Nový nový tábor?“ nadhodil Obrist skepticky. „To zní dost zvláště. Ale byl jsem poučen svými, ehm, bratry, že v tom Novém táboře shromažďovali ohromnou haldu rudy. Podívejte se na naši tvrz: o nic líc než halda kamenů nevypadá. Pojmenujme ji proto Halda, aby nám to jednou připomínalo, jak jsme začínali.“

Obristův návrh byl přijat, ačkoliv s ním Reus nesouhlasil. Jméno Halda mu nepřipadalo důstojné. Byl to však člověk ochotný ustoupit, a tak neprotestoval. Byl to nakonec jediný spor, jaký kdy s Obristem měl. Přirozeně se oba stali vůdci Leeových hochů – zatímco Reus se staral o záležitosti mimo Haldu (průzkumnické a zlodějské výpravy, lov a shánění dalších zdrojů), Obrist řídil vnitřní chod (výstavbu, dělbu práce a potravin a občas také

soudil sporů). Každý jedinec nakonec našel místo v nové společnosti, a i starý Joachim přestal malovat čerty na zeď ve chvíli, kdy dostal kovárnu a mohl v ní ze zbytkových zdrojů kovat hřebíky potřebné pro výstavbu. Budově se vracela zašlá sláva. Záhy již nikdo nemusel spát pod celtou, ale pro všechny bylo přístřeší. Všechny díry v opevnění byly zazděny, a dokonce začaly znovu růst bývalé věžičky. Nádvoří se zvelebilo a opět bylo vyhloubeno sklepení. Přesto však stará výhružná Joachimova slova se jaksi nadále vznášela nad Leeovými hochy a Haldou.

To se potvrdilo toho dne, kdy Joachim dokončil kování pro vrata, jež vyrobil tesař Kolhas, a dodal k nim to nejdůležitější: dva nepřiliš vzhledné, ale funkční klíče. Jeden přirozeně připadl Obristovi, druhý Reusovi. Celá společnost se tehdy sešla na nádvoří u nových vrat a třebaže to nebylo plánováno, stala se z toho malá slavnost (skutečně malá, neboť na výrobu destilátů nebyl čas). Obrist se hrdě usmíval, když přebíral od Joachima klíč, protože věděl, že rozkvět Haldy je jeho zásluha. Za potlesku vsunul klíč do zámku a otočil jím. Vzal pak za kliku a zalomcoval vrata. Nehnuly se ani o píd. Leeovi hoši zajásali, a nakonec se dali do zpěvu a tance. Obrista ten nečekaný rozpuk radosti zahřál u srdce, bylo to jako zázrak. Jen jedno ho mrzelo: že se Reus držel stranou. Vrátil se toho dne se svými muži z náročné výpravy a přitáhl velikou kořist, a tak šel, unavený, brzy spát.

„Tak abych zase odemkl, co?“ prohodil Obrist, když v obecném veselí hovořil s Michaelem, ale ten jako by se dotazu lekl a zatvářil se odmítavě.

„Hele, proč vlastně?“ odvětil. „Vždyť kvůli tomu tu ty vrata máme, ne? Proč jinak je Kolhas vyráběl?“

„Jojo,“ přitakal i sám tesař. „Nech je zamčené. Dneska se nám všem bude dobře spát.“

Obrist na sobě nedal nic znát, usmál se, jako by chtěl říct: „No jo, co mě to jen napadá?“ ale uvnitř ho zamrazilo. Najednou viděl to, co mu celou dobu unikalo. Zatímco on měl nejdřív z Joachimových zvěstí obavy, které ale zahnal usilovnou prací, ostatní těm zvěstem zpočátku věřit prostě nechtěli, ale postupně si připouštěli, že se jich bojí.

Oslava skončila brzy – nejen Reus, ale i ostatní Leeovi hoši za sebou měli náročný den a vydali se pro jednu poněkud uvolnění spát. Jen Obrist se vydal do své komnaty (privilegium vlastní místnosti měl pouze on a Reus) s těžkou hlavou.

Ráno propuklo peklo.

Obrista probudil hrozný rozruch. Vyšel z komnaty a uviděl skupinku pěti lidí, kteří bušili na nová vrata, jako by je chtěli vyvrátit. Po chvíli si ho všimli a začali na něj pokřikovat: „Pusť nás ven, Obriste!“ „Dej nám klíč!“ Obrist byl v šoku, neschopen slova. Lidí začalo na nádvoří přibývat a jen nečinně přihlíželi, jak se skupina těch pěti přibližuje k němu...

„Co se to ksakru děje!?“ zakřičel autoritativní Reusův hlas od kovárny. „Zbláznili jste se, nebo co?“

„Pusť nás ven!“ zaryčel nejrozlícenější z pěti. „Chceme pryč z týhle tvrze smrti! Joachim to věděl – a zaplatil za to životem!“

„Joachim je mrtvý?“ zeptal se vyděšeně Obrist. Lidi si mezi sebou začali šeptat.

„Ano, někdo mu strčil hlavu do pece. A všechno se vysvětlí...“ začal Reus.

„Pusť nás ven!“ zařvala jedna rozlícená žena.

„Jestli nesklapneš, postaráme se o tebe!“ zařval tentokrát Reus. „Všichni se ihned uklidněte! Vůbec to venku neznáte – není tam bezpečno! Okamžitě zavedu opatření na ochranu a toho vraha dopadneme! Vy zůstaňte v klidu a nikam nechodte o samotě! Tohle dáme, my jsme Leeovi hoši!“

Lidé se uklidnili – chtěli si Leeovi hoši říkat právem. Pět rozlícenců se v tu chvíli cítilo poníženo a tiše se rozešlo. Reus mezitím zavedl Obristu do kovárny, aby mu ukázal mrtvolu. „Je to Joachim,“ konstatoval, „ale podle obličeje to nepoznáš. Smrt v žáru pece.“ „Strašné,“ vydechl Obrist.

„Upřímně,“ řekl Reus, „myslím, že z nás všech jsi jediný, kdo může vypátrat vraha. Jenom ty na to máš hlavu.“

Obrista přepadla hrozná závrať.

„Vážně,“ přidal Reus, a pevně stiskl Obristovo rameno. „Jsi tu jediný, kdo musel ve svém dřívějším životě hlavou pracovat. Já se postarám o bezpečí na základně a budu ti k dispozici, až vypátráš, kdo to udělal.“

„A co když nikoho nevypátrám?“

„Potom bude tahle tvrz doopravdy prokletá...“

Obrist strávil celý den shromažďováním informací o Joachimově smrti. Věděl, že kovář chodil přes noc přikládat do pece, aby nevyhasla, což mu nevadilo. Jako stařec měl velmi křehký spánek. Jelikož kromě Obrista a Reuse spali všichni muži a všechny ženy z Leeových hochů ve společných místnostech, vyslechl je pohromadě. Ptal se, zda někdo v noci noclehárny neopustil. Několik žen ukázalo na mladou dívku, Celestu. Muži potvrdili, že v noci ubikaci opustil pochopitelně Joachim, dále mladý Stefan, potom Michael a nakonec Kolhas. Příliš věrohodné svědectví to ovšem nebylo, protože muži byli z dřívějška zvyklí na to, že je opakovaně budil Joachim odcházející do kovárny, a tak nevěnovali příchozům a odchodům větší pozornost.

Při soukromém výslechu se ukázalo, že Stefan a Celesta jsou do sebe zamilovaní a tajně se v noci sešli. Michael i Kolhas tvrdili, že šli každý na prevét, ovšem zatímco Michaelovi svědci potvrdili, že byl pryč opravdu pouze tak dlouho, že to stačilo k vykonání potřeby, a ne brutální vraždy, Kolhas byl pryč prý podezřele dlouho. „Měl jsem zácpu,“ vykřikl a zrudnul.

Obrist také prohlédl Joachimovu mrtvolu i místo činu. Pec byla prý ráno již vyhaslá, přiložit už Joachim nemohl. Pohled na ohořelou hlavu mrtvolu byl příšerný – podivný černý pahýl, ze kterého se daly škrábat saze. Jinak Obrist nenalezl nic pádného do chvíle, kdy bezděky otevřel to, co dříve byla kovářova ústa. V podivně suchém hrdle nahmatl prsten. Nevěděl, co si s tím má počít – nikdy ho nenapadlo sledovat, kdo z Leeových hochů nosí prsten. Nasadil si ho sám, aby na něj nezapomněl.

První den vyšetřování uzavřel tím, že podezřelým je Kolhas. Rozhodl se, že další den ho zkusí znovu vyslechnout a nenápadně se přeptá na prsten. Ale ještě více se bude soustředit na možnost, která by mu dříve připadala děsivější, za daných okolností ovšem spásná: že Joachim spáchal sebevraždu.

Ráno se ukázaly Obristovy naděje jako marné.

Celou Haldu probudil nad ránem vřískot ženy. Obrista až jako posledního, jelikož jeho komnata byla od ženské noclehárny nejdále. Rychle se zvedl a běžel na nádvoří. V ranním šeru ale do kohosi narazil.

Byl to Reus. Byl poněkud pobledlý, jako by mu jekot nahnal strach. Jedno rameno měl podivně svěšené, jako by bylo zraněné. Když ale promluvil, byl to stále ten rozvážný muž.

„Cítím těžkej průser,“ procedil mezi zuby. „Pokud jich včera chtělo ven pět, dneska jich bude víc.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Obrist.

„Pokud by něco zkusili, udělám pořádek. Připravoval jsem se s chlapama na takovou situaci. Máš už vraha?“

„Ne, jenom podezření.“

„Tak mákni. Hele, možná bude lepší, když mi dáš svůj klíč. Mně si netroufnou ho sebrat.“

„Jo, to bude asi lepší.“

Obrist předal Reusovi klíč, a pak se spolu vydali do ženské noclehárny. Shromážděna tam byla patrně celá Halda, až na... mladou Celestu.

„Moje drahá Celestko...“ vzlykala žena. „Říkala j-jsem ti, ž-že v noci nesmíš... p-pryč! Kde je? Kde jen je?“

„Uklidni se, uklidni se!“ utěšovala ji jiná žena. „Třeba ji ještě najdeme!“

„Najdeme... ALE MRTVOU!“ kvílela matka.

„Hele, tady jsou!“ zvolal někdo, když vešli Obrist s Reusem. „Odemkněte vrata! Je nám jedno, jestli tu vy chcete zůstat, my už ani minutu!“

„Jo!“ zvolalo hned několik lidí, zdaleka však ne všichni.

„Vrata zůstanou zamčená pro vaše vlastní dobro!“ deklamoval Reus jasným hlasem. Několik lidí vykročilo vstříc k němu. „Ať vás to ani nenapadne!“ okřikl je a hned kolem něj stáli Michael a další ozbrojenci.

„Nasrat na Reuse!“ křikl zase někdo. „Tak si ten klíč vezmem od Obrista!“

Reus ovšem zdvihl ruku nad hlavu. Třímal v ní oba klíče. „Ani se ho nedotknete! Klíče mám beztak já!“

Mezi rozčilenými lidmi a ozbrojenci to začínalo vřít. Ve vzduchu visela vzpoura. Snad by k ní i došlo, kdyby se opět neozvala zoufalá Celestina matka.

„To ty! Ty za to můžeš!“ ryčela a ukazovala na mladého Stefana. Tu se na něj s běsem v očích vrhla a začala ho drápat. Lidé, ať ozbrojení či ne, se k nim okamžitě vrhli, aby je od sebe oddělili.

Zatímco všichni byli zaujati ženou a Stefanem, Obrist si prohlížel přítomné tváře, ale jednu důležitou mezi nimi nenacházel – Kolhasovu! Rychle opustil noclehárnu a jal se ve zbytku tvrze hledat pohřešovaného tesaře. Obával se, že spolu s ním nalezne i mrtvou dívku...

Prohledal vrchní část Haldy, ale bez úspěchu. Musel tedy vzít pochodeň a jít do sklepení. Hledal Kolhasovu (vždy tak nevinnou) tvář v tanci stínů, ale nenacházel nic. Na konci chodby zoufale vydechl a pozdvihl hlavu.

V tu chvíli ho uviděl. Vykřikl děsem.

Kolhasovo tělo se samovolně vznášelo u stropu hlavou dolů. Nic ho nedrželo, a přece se vznášelo, bílé jako by v něm nebylo krve. Jakmile se Obrist vzpamatoval, vztáhl k němu ruku. A v tu ránu do sklepení vběhli Reus a jeho muži. Zděšeně hleděli na scénu, jež se před nimi odehrávala a než stihli cokoliv podniknout, Kolhasovo tělo se zřítilo na zem. Všechny oči se teď nechápavě a se strachem upíraly na Obristu.

„Dostal jsem ho,“ vydechl Obrist. „Jsme zachráněni.“

„Tys...“ vzpamatoval se jako první Michael, „tys znovu objevil magii?“

„Ano. Teprve včera, ale přišlo mi vhodné si to před vrahem nechat pro sebe. Teď je mrtev.“

V obličejích ozbrojenců se objevila úleva – až na jedinou výjimku: Reuse. Ten jako by tušil Obristovu lež: „Když tu máme vraha, kde je jeho oběť? Kde je dívka?“

„Zatím jsem ji nenašel,“ odvětil Obrist. „Budeme muset tvrz celou prohledat.“

„To zvládneme!“ řekl povzbudivě Michael. „Hlavně, že jsme zase v bezpečí!“

Obrist věděl, že se mu situace zcela vymkla z rukou. Vůbec nechápal, co se stalo ve sklepení, co mělo znamenat to levitující tělo a vůbec si nebyl jistý tím, že Kolhas byl pachatel – obával se spíše opaku. Stačila by jediná vražda – a Obristova lež o dopadeném vrahu a magii by byla odhalena. A pak by ho čekala snad jediné poprava. Ani po důkladném prohledání Haldy navíc nebylo nalezeno Celestino tělo. Děly se nepochopitelné věci.

Obrist chápal, že pokud nezachová chladnou hlavu a rychle vraha sám neodhalí, znamená to jeho konec. Teď nebyl čas sejít z cesty. Vzpomněl si na Joachimovu vraždu – nebývale brutální. Pokračoval: vzpomněl si na hlasitý jekot Celestiny matky... V tu chvíli mu došlo něco podstatného: Joachim přece nemohl být zabit ohněm v peci. Hluk rvačky, volání o pomoc... to všechno by muselo celou Haldu probudit! Joachima nejdříve někdo zabil, a pak mu teprve strčil hlavu do pece! Jak jen mohl věřit tak bizarní historce o zabití v peci?

Protože mu to řekl Reus.

A vtom Obristovi došlo, proč nebylo dosud nalezeno Celestino tělo – protože *ono vůbec nebylo v tvrzi!* A kdo *jediný* je mohl z Haldy odnést?

Reus.

Proto si ve skutečnosti vzal druhý klíč od vrat – a Obrist mu ho ještě ochotně předal! Takže Reus byl zákeřný vrah a zrádce!? A o co mu jen mohlo jít? Povraždit všechny v Haldě, hezky jednoho po druhém?

Obrist věděl, že není čas na otázky a váhání. Musí si pro odpovědi dojít, a to okamžitě. Ze svitků, které si odnesl od mistra Gregoria pořád měl několik bojových. Vzal je a vydal se za Reusem do jeho komnaty, než ho snad napadne Haldu opustit a nechat v ní všechny Leeovy hochy zamčené.

Vpadl dovnitř a rozžehl ohnivou kouli. Místnost však byla prázdná – podivně prázdná. Párkrát tu už byl – vždy na stěně visel luk, toulec s šípy, zbroj... to všechno bylo ale pryč.

Teprve když mu chladná dýka rozřezávala ohryzek, uvědomil si jednu podstatnou, ale trapně prostou věc.

Jednal zbrkle.